

„Menirea vieții tale e să te cauți pe tine însuși.”

- Mihai Eminescu

NATIUNEA

continuitate pentru neam și țară

Informație, opinie și atitudine publicistică

Serie Nouă
Anul VI
Numărul 257
(6734/1298)
1 - 7 iunie 2016

Doi ani de... pocăință!

Cezar Adonis
Mihalache

Pușcăriabilul a vorbit! Din nou... A prins glas, reluându-și ofensiva de mercenar pus în slujba celor ce îl țin, așa condamnat cum e, în fruntea politicii social-democrate. Pentru că de un penal ușor de tras de sfori au nevoie cei ce îl păstrează încă la vârful politicii. Nu de un lider puternic care, la un moment dat, să-și aducă aminte ce înseamnă social-democrația și ce legături ar trebui să existe între ea și valori precum Demnitatea, Mândria Națională, Interesul Național, Bunăstarea Țării...

Dragnea Liviu nu a vorbit însă despre singurul subiect despre care ar trebui să mai îngâne când are impresia că țara îl așteaptă pe el pentru a primi indicații, ci despre vechea lui boală de „reformator”, o molimă pe care vrea să o vadă aruncată ca o pecingine peste țară. Regionalizarea. Pentru că „liderul” condamnat definitiv în a doua instanță are încă impresia că are căderea de a ne da indicații. Or, nu doar că ne-am săturat de indicații și linii directoare, e drept, transformate de la ultimul congres în linii regionale (!), nu doar că ne-a ajuns tupeul unui condamnat care, deși ar trebui să-și ispășească, dacă tot a fost iertat de executarea temniței (deși nu i-ar fi stricat câțiva ani de „practică!”), cei doi ani de suspendare măcar ca doi ani de pocăință (departe de oamenii pe care i-a dezamăgit, și cât mai departe de țara căreia i-a hulit, în aroganța provincialului parvenit, valorile), dar nici nu vrem să mai primim proiecte de țară de la condamnați. Mai ales în calitatea lor de intermediari.

Cu tupeul lotrului prins la urnă, dar iertat în cele din urmă, Dragnea Liviu ne impune însă proiectul lui personal, „personal” doar cât să mascheze adevărații „capi dei capi” din aplicația regional teritorială de destructurare a țării, regionalizarea. Pe care de la urgența urgențelor de mai ieri, o împinge spre anul

2017, implantând un alt pilon pe care să se așeze detractorii, trasând noul front de decupare a țării dinspre... Suceava și Bucovina.

Pe acest personaj îl țin încă social-democrații în fruntea lor! O matricolă scăpată la limită de indicativul de Jilava, care vrea declanșarea procesului de regionalizare în pragul celui mai important moment de rememorare și cinstire a

înaintașilor noștri, de reevaluare a ceea ce suntem noi grație lor: Jubileul Marii Unirii. Un moment pe care sceleratii penali de primă și a doua instanță, împliniți la norma de executare sau suspendați pe vari motive, indivizi care ne vor conduce poate și în clipa în care peste țară va trece momentul astral aniversar, se îndrăcesc în a-l transforma într-o dezunire. Un proces care să înceapă dinspre fisurile declanșate de demararea unei eventuale regionalizări.

Dragnea Liviu rămâne un infractor cu idei puține dar fixe. Puține, dar bine alese de „dânșii”, fixe, căci dincolo de ele se află granița dintre cei doi ani compleți în suspendare ori convertirea în executare la nerealizarea obiectivelor primite. Și poate că Dragnea va putea să mai tergiverseze încă un an această luptă cu țara, cu interesele ei, mai ales într-o perioadă de cumpănă pentru stabilitatea și unitatea unei întregi Europe, dar clipa lui de destrămare va veni, inevitabil, la sorocul la care țara își va aniversa Unirea, omagiindu-și adevărații bărbați politici. Nu provincialii incuți, ranchiunoși, frustrați care o conduc acum!

Pentru că proiectele unui condamnat nu pot fi reperi de țară! Nici dacă

Liviu Dragnea ar fi fost cel mai onest om de pe pământ, o țară nu-și poate lăsa viitorul în mâinile unui singur individ. O Țară are, nu doar dreptul, ci și OBLIGAȚIA de a decide ea ce este mai bine pentru viitorul ei. Dar în clipa în care vorbim de un infractor, căci fapta-i judecată de instanță îi va rămâne înscrisă în mentalul colectiv chiar dacă Liviu Dragnea va găsi poate o soluție în următorii ani, in-

clusiv în cei patru următori de „încercare”, de a-și „curăța” cazierul (având încă o oaste fidelă în parlament, și nu s-a văzut încă minunea mântuirii de păcate a politicianilor hoți, trădătorilor și vânzătorilor de țară!), a lăsa discursul despre astfel de proiecte în seama unor personaje dubioase ar trebui să ne urce pe noi pe crucea păcatelor.

Totuși, dacă Dragnea Liviu vrea cu orice preț să experimenteze o regionalizare, poate să o facă la nivelul unei unități administrative teritoriale în regim închis. Într-o Unitate Administrativ Teritorială de Penitenciar. Dacă proiectul de celulă îi va reuși acolo, ne va putea transmite iluminarea sa într-o carte.

Acum însă, cu el într-o libertate peste care, nu a înțeles încă!, nu este el stăpân, cel puțin nu patru ani de acum înainte, discursul lui nu poate depăși nici măcar motto-ul din tematica „științifică” abordată de pușcăriiași mult mai valoroși, intelectual, ca el. Iar dacă nici unul dintre condamnații cu greutate, ca ani de facultate, doctorate (reale) și catedre, nu a abordat regionalizarea ca operă monumentală esențială țării, nu are sens să o facă un intelectual cu pregătire de partid!

Suntem oare chiar uituci ori ne prefacem?!

Ilie
Șandru

A trecut 9 mai, a trecut și 10 mai... Nu am auzit ca cineva dintre guvernați să rostească vreun cuvânt despre INDEPENDENȚA DE STAT A ROMÂNIEI. Dumneavoastră ați auzit?... În 9 mai 1877, cuvintele lui Mihail Kogălniceanu răsuna, solemn, în Parlamentul Țării: „Suntem independenți; suntem națiune de sine stătătoare!” A doua zi, în 10 mai, principele Carol promulga legea privitoare la independență, făcând precizarea, în fața celor două camere, că „în ziua de 9 mai ați proclamat independența completă a României”.

În cuvântul său, Kogălniceanu nu a uitat să amintească parlamentarilor de atunci: „Trebuie să dovedim că suntem în stare să facem și noi sacrificii pentru ca să păstrăm această țară și drepturile ei pentru copiii noștri, și această misiune în momentele de față este încredințată fraților și fiilor noștri care mor la hotare”.

Cu alte cuvinte, independența nu ni s-a servit pe tavă, cum se spune, nu a fost „un copil găsit, fără căpătâi”, cum scria Eminescu, ci ea a fost câștigată pe câmpul de luptă, plătită cu jerta supremă a miilor de ostași care și-au vărsat sângele în grelele bătălii purtate la Grivița, Plevna, Râhova, Smârdan, Vidin și multe altele, în care ei s-au acoperit de glorie nepieritoare.

S-au uitat toate. Au trecut de atunci aproape 130 de ani. Prea mulți pentru a se mai gândi cineva la evenimentele din 1877 și 1878, când tineretul României – floarea și viitorul țării! – și-a vărsat sângele pe câmpurile de luptă din Bulgaria, pentru câștigarea independenței Țării! Acum, unii dintre fiii ei își pierd viața pe meleagurile îndepărtate ale Asiei, „făcându-și datoria”. Cum s-ar zice, mor pentru PATRIE! Așa se spune. Care datorie, domnilor?... Care Patrie?... Ce „datorii” avem noi de îndeplinit la mii de kilometri departe de țară?... Da, am uitat: NATO! Cândva eram în Tratatul de la Varșovia, dar parcă nu ne repezeam chiar așa, cu capul în gard, gata să îndeplinim toate poruncile venite de la Moscova. Ba, așa spune, în ultimii ani de existență a acestuia, nu ne mai repezeam deloc. Ne făceam cam surzi la comenzile venite de la Kremlin.

Aveam, cum se zice, un pic de coloană vertebrală. Acum ne-am cam pierdut-o.

● Când la Bruxelles se deschide gura, cei de la București se

înclină până în pământ! Ar vrea și mai jos chiar, însă nu se poate, nu-i lasă pământul. Pământul care nici el nu mai e al țării, l-au cumpărat străinii! Câtă dreptate avea Mihai Eminescu: „Cât de prost era de pildă Mateiu Basarab, care dacă afla că un străin a cumpărat o moșie în țară, scotea imediat bani din pungă și o răscumpăra, pentru ca un străin să nu fie proprietar în țară (...). Acum ne-am civilizat! Noi, în schimb, ne-am europeanizat. Suntem fuduli că am devenit cetățeni europeni! Ba, mai mult, avem și un „parteneriat special” cu SUA! Însă, cât o fi el de „special”, ne căciulim de ani buni să obținem dreptul de intrare în „State” fără vize! Degeaba. Noi suntem „speciali” numai în Afganistan și Pakistan, adică acolo unde se poate muri fără viză.

Dar despre independența câștigată pe câmpul de luptă, sfințită prin sângele ostașilor români, mai putem vorbi?... O mai avem oare?... Ce a mai rămas din ea?... Da, a mai rămas ceva pe hârtie. Articolul I(1) din Constituție: „România este stat național, suveran și independent, unitar și indivizibil”. Întrebarea este: dacă acea independență, câștigată în 1877, nu ar fi fost, cine ar mai fi acum membru în UE și în NATO?...

E păcat că ne uităm așa de ușor istoria. Uităm că prezentul nostru se sprijină pe temelia solidă a trecutului, așa cum prezentul va constitui o temelie pentru viitorul țării și al generațiilor ce vor veni după noi. Cât de solid va fi acesta o vor judeca și ne vor judeca ei. E dureros că renunțăm așa de repede la tot ce este al nostru, la tot ceea ce ne-a însoțit de-a lungul devenirii noastre ca popor european. Nici nu știu exact dacă este vorba de uitare sau de prostie. Or, nici de una, nici de alta, ci de ceva cu mult mai grav: trădare de țară!

Mă văd nevoit să mă întorc din nou la marele Eminescu, fiindcă prea se aseamănă vremea sa cu vremea noastră: „Când vedem că toți aceia care vorbe mari aruncă / Numai banul îl vânează și câștigul fără muncă, / Azi, când fraza lustruită nu ne poate înșela, / Astăzi alții sunt de vină, domnii mei, nu este-așa? / Prea v-ați arătat arama, sfâșiind această țară, / Prea făcureți neamul nostru de rușine și ocară, / Prea v-ați bătut joc de limbă, de străbuni, de obicei, / Ca să nu s-arate-odată ce sunteți – Niște mișei!”

Toponime mai mult sau mai puțin derutante...

George Petrovai

Nu cu mult timp în urmă am întâlnit pe internet o încercare de deslușire etimologică a denumirii județelor noastre. Jos cu pălăria pentru străduință! Și – cine știe? – poate că multe dintre acele afirmații/presupuneri chiar au teme științifice. Ce m-a frapat pe mine ca om al locului a fost explicația dată Maramureșului: Cică ar fi un toponim compus din „mara” și Mureș, cuvântul de origine traco-dacică „mara” însemnând stâncă. După cum se va vedea în continuare, nu numai că-i o explicație nesatisfăcătoare (îndată voi argumenta), dar chiar de-a binelea jignitoare pentru suculența fanteziei noastre toponimice, care – cu substanțialul ajutor venit dinspre hidronimie și oronimie – se constituie în cea mai trainică punte de legătură dintre lumea traco-getică și lumile de pe aceste meleaguri (daco-romană, obștile sătești, medievală, modernă) situate în timp mai aproape de noi.

Documentându-mă nițel, iată ce am aflat: Maramureșul are înțelesul foarte vechi de apă mare! Da, căci se raportează la Mureșul

numit de traco-geți Maris, tocmai ca prin intermediul termenului tracic „mara”, cu sensul „mare”, să sugereze existența Tisei, râul mare sau apa mare a zonei. Iar această explicație mi se pare cu atât mai logic-acceptabilă, cu cât în Maramureșul Voievodal al zilelor noastre curge râul Mara, afluent al Izei, aceasta la rândul ei fiind afluentul Tisei. Prin urmare, având la îndemână (ca să zic așa în actu) hidronimul cu pricina, logica bunului simț ne obligă să atribuim termenului traco-getic „mara” nu sensul de stâncă, ci acela de mare (apă), mai exact de mare (apă curgătoare). Și astfel toate se leagă, iar Maramureșul poartă în el înțelesul profund istoric de apă mare...

Vine la rând toponimicul Sighetu Marmatei. Apropo, deși pentru Tîrgu Lăpuș, Vișeu de Sus sau Vadu Izei toată suflarea este de acord că acestea sunt denumirile corecte (nearticulate și în scriere fără cratimă), se pare că regula nu funcționează în raport cu Sighetu Marmatei, deoarece aici se acceptă (sic!) patru feluri de grafie: Sighetu Marmatei, Sighetu-Marmatei ori Sighetul Marmatei dar și Sighetul-Marmatei. Iată de ce vin cu următoarea propunere:

Orașul să se numească de-acu înainte Sighet Marmateios, căci prin neconținuta raportare la sintagma „copil năbădios”, de pildă, va fi ferit de mutilare... Întrucât prima atestare documentară a localității înconjurată de râurile Iza, Tisa și Ronișoara datează în forma Sziget (Máramarossziget în maghiară) din anul 1326, foarte mulți sunt înclinați să admită explicația cu ungureșul sziget=insulă. De parcă până la pătrunderea ungurilor în Ardeal, respectiv în Maramureș, locuitorii din zonă n-ar fi avut harul necesar să perpetueze vechile denumiri dacice și să-și boteze inspirat noile sălașe! Unii, nu prea mulți, înclină spre rutenescul „sihot”, termen utilizat în vechime pentru loc de târg. Înțelegerea în acest caz este următoarea: Cum cuvântul târg este cu certitudine mai vechi decât „sihot” și cum influența rutenă la vremea respectivă era practic nulă vizavi de cea maghiară, ce sens avea ca uniunea obștilor sătești din acest areal traco-getic să împrumute un termen inexpresiv pentru semnificația sa constitutivă, când avea la îndemână acele concepte care exprimau îndeletnicirile sale multimilenare, cu ajutorul cărora localitatea putându-se

numi Târgul Oilor sau Târgul Oierilor, de pildă?!... Dar, în-deosebi în ultimul timp și în lumina noilor descoperiri arheologice, tot mai mulți cercetători leagă toponimul Sighet de cuvântul traco-getic „zeget” cu înțelesul de cetate.

Două argumente în acest sens:

1) Sarmisegetusa este rezultatul contopirii a doi termeni traco-getici: Sarmis și Zegetusa, adică Cetatea lui Sarmis, acest Sarmis fiind unul din predecesorii lui Burebista (secolul al IV-lea î.e.n., potrivit celor cinci monezi descoperite până în prezent, ce poartă inscripția „Sarmis Basileus”);

2) Dealul Cetății de pe Solovan, deal la poalele căruia se întinde Sighetul, nu este o ficțiune, aici fiind vizibile ruinele unei cetăți din perioada traco-dacică.

Vasăzică ungurii, așa cum le stă și astăzi în fire, au maghiarizat acel străvechi „zeget”, care în actele oficiale a primit forma prescurtată Sziget, iar mai apoi în documentele românești a devenit Sighet. Codița Marmatei a fost adăugată în secolul al XV-lea în onoarea unui istoric italian, care scriind despre Maramureș, implicit a făcut istoria Sighetului. Și astfel avem astăzi Sighetu Marmatei...

N.B.: La capitolul presupunerii vin cu următoarea ofertă, nu în totalitate fantezistă: Dacă tot avem localitatea Sângeorz, de ce n-ar fi cu puțință ca actualul Sighet să fi avut înainte de maghiarizare numele Sânget sau Sîngेत, fie cu înțelesul de „sunt get”, fie – mai degrabă – cu acela de „sfântul get”. A nu se uita faptul că vocalele ă și î (â) sunt de origine traco-getică și că aceeași origine o are forma „sânt” cu înțelesul de sfânt. Vorbeam mai sus de fantezia toponimică a românilor. Iată două mostre convingătoare:

a) Suprafața arabilă a municipiului Sighetu Marmatei, poartă numele Ciredi. Adică nici cireadă (turmă de vite) și nici cirezi, ci între singular și plural;

b) Într-una din zile, un neam de-al meu îmi spune că-i atât de cătrănit, încât îi vine să meargă în Cirișeș. Termenul mi-a plăcut, așa că m-am pus pe capul lui cu întrebările, astfel aflând că Cirișeșul desemnează poalele unei păduri oarecare. Vasăzică un loc nedefinit și împădurit, cel mai adesea un deal sau munte, unde ai șansa să fii doar tu și ciripitul păsărelelor...

Frumoșii, cumiții și triștii țărani bătrâni ardeleani

Ioan Vulcan Agnitanu

„Ion a lui Anica de pe hudița mare”, împreună cu înțeleapta lui soție (amândoi adunând în răbojul vieții numai cu doi-trei ani mai puțin decât mine), m-au poftit la „Nunta lor de Aur” doar numai să ne cunoaștem și să mai stăm puțin la povești, după care să îmbucăm câte ceva de-ale gurii și să ciocnim o cană cu tulburelul dulceag și parfumat, scurs din teascu cu strugurii viei de pe casa bunilor lor bunici și părinți. Și cum stăteam noi la taifas, despre una despre alta, numai că îl aud pe badea Ion că-mi spune:

- „Dom'le reporter, știi dumneta ce-am învățat eu și cu a mea boreasă (nevastă) în cei 50 de ani de căsnicie, care a fost, precum viața omului. Adică-te, când plăcută și veselă, când grea și tristă? În zilele și nopțile de iarnă (că în restul anotimpurilor nu ne dau răgaz vitele și treburile din câmp), amândoi buchisim cărțile scrise de regretatul nostru vecin, Octavian Paler, după care ne „clătim” sufletul cu poveștile din Biblie. O vezi, acolo, stă lângă perna de la capu' patului. E împăturită într-un ștergar legat cu eșarfa aia tricoloră. O adus-o tata lui tatal soției mele, când s-o întors de la Alba Iulia. Atunci cu Unirea Transilvaniei cu România. Biblia e tare veche. Cam de prin 1800. Așadar, am moștenit-o de la bunii mei socrii când m-am însurat cu fata lor! Părinții lui nevastă-mea. Eu mai mult

m-am măritat, decât însurat, pentru că am venit pe curtea lor. Și-o fost buni, precum mama și tata. Și încă ceva: de la toți ai noștri străbuni am deprins bunul obicei să ascultat în biserică, cu luare aminte, pildele din rostirea preotului. Ba mai mult: am ținut minte, chiar și fără să vreau, vorbele bătrânilor înțelepți ai satului, ca și ale oamenilor cumiți întâlniți în târgurile de pe sate și în pițele de la oraș.

- Și ce ați învățat, din toate astea, bade loane și lele Ană?

- la și notează, de-i vrea! Că mai poți chiar și atunci când zăci că nu mai poți; Că oamenii te pot iubi și dușmăni în același timp. La fel de bine și la fel de rău; Că mai degrabă te schimbi tu în bine, decât să-l lămurești pe altul să o facă; Că sunt lucruri în viață care nu pot fi cumpărate cu bani; Că fără să prinzi de veste, viața te urcă și viața te coboară; Că oamenii au dreptul să te vorbească de rău și tu ai dreptul să-i vorbești de bine; Că trebuie să privești spre trecut cu înțelegere, spre prezent cu bucurie și spre viitor cu nădejde; Că viața îți oferă multe lecții și că mereu mai rămâne ceva de învățat; Că să ne plângem mai puțin și să mulțumim mai mult; Că pacea și iubirea îs mai presus decât dreptatea și frica; Că am învățat să spunem „Îmi pare rău”, „Te rog să mă ierți”, „Mulțumesc”, „Te iubesc”... Dar și că am învățat că nu am învățat nimic...

Sunt vorbe de luat aminte, auzite într-o dimineață de mare sărbătoare creștinească

la români: Înălțarea Sfintei Cruci. Iar acele vorbe, precum le citiră-ți și dumneavoastră, mi le spuneau când badea Ion, când lelea Ană. Doi bătrâni, vecini cu casa în care s-a născut și a copilărit scriitorul-filosof Octavian Paler (n.2 iulie 1926-d.7 mai 2007), fiu de țărani vrednici și cumiți din Lisa pădurilor de mesteceni, fagi, stejari și brazi ce urcă, pe lângă falnica și mândra Mănăstirea a Brâncovenilor de la Sâmbăta de Sus, până spre vârful Negoiu din Munții Făgăraș. Și ce plăcută și melodioasă cântare de aramă se auzea în acea sfântă și cuminte dimineață de toamnă! Atunci când, peste dangătul răgușit al clopotelor bătrânei biserici din sat se supărunea clinchetul de cristal al clopoțelului chemării elevilor și părinților acestora la festivitatea deschiderii anului școlar. Un nimerit prilej, pentru cei doi bătrâni, ca să-și reamintească că atunci când ei erau în clasa a 4-a, în curtea frumoasei lor școli s-au strâns peste 400 de de elevi și aproape dublu, acelu număr, părinți, bunici, unchi și mătuși. Acum, cu toți cei din Lisa și din satele învecinate Breaza și Pojorta, nu erau nici măcar 200 de elevi și tot atâtea mămici și bunicețe! Și doar numai câțiva tați de copii și unchi de nepoți. Pentru că bărbății, buni de grele poveri, sunt de mult plecați la lucru, departe de sat, departe de țară.

În ziua următoare a vizitei mele aveam să mă conving că, fiind tot mai puțin la număr și tot mai gârboviți de apăsătoarele poveri ale vieții

țăranelui ardelean de la munte, oamenii Lisei dau dovadă că trudesesc din greu să are cu plugul și să semene cu semănătoarea aceste pământuri nisipoase, tare dragi inimilor lor; Că mult așteptatele ploii au înverzit otava din lunca mijlocie a Oltului și că, spre șesuri, tractoarele arau și seamănu, pufăind din greu, boabele de grâu ale viitoarelor pâini. De departe, se auzea cântul de toacă și cel al clopotelor din turlele bisericilor monahale ale Mănăstirii Brâncovenilor de la Sâmbăta de Sus. Urcați în căruțele cu loitrite înalte, trase de cai vânjoși, cosașii descărcau cu furcile fânul în șuri, iar în pivnițe, cu spatele, vechii saci albi, țesuți în bătrânele războaie, plini cu pi-cioci (cartofi) făgărășene, precum și coșurile din nuiele împletite încărcate cu pere pergamate și cu mere pătule, dulci și aromate. Cătră seară, dinspre pășune, se auzea plesnitoarea nervoasă a biciului ciurdarului negricios la față care mâna vacile să intre în sat, grăbite de chemarea plângăreață a mugetului vițeilor flămânzi; Mai tinerele gospodine le mulgeau laptele înspumat din ugerile mari cât găleata, după care ațâtau focurile în vetrele sobelor, pregătind masa de cină a bătrânilor părinți și bunici reîntorși de la slujba de vecernie; În curtea școlii băieții-elevi din clasele a 4-a și a 5-a se prindeau într-un gălăgios joc de fotbal, în vreme ce colegele lor povesteau amintiri din lunga vacanță de vară; Fumurile din hornurile caselor

așterneau peste sat o lină și albicioasă ceață, semn că mâine fiva încă o zi frumoasă de toamnă senină; Plecat la asfințit, Mândrul Soare stătea pitit după dealurile Voilei și Cincșorului, aprinzând deasupra lor un imens petec de cer, roșu ca focul încins al cuptoarelor de cop aluatul pâinilor... În curând, peste toată liniștea nopții, se va auzi lătratul a pagubă al câinilor prinși în lanțuri, precum și îndepărtatul șuierat al trenurilor accelerat, grăbite să oprească, pentru o clipă, fie în gara mare, aproape părăsită, a Făgărașului, fie în cea, mică și tristă, a Avrigului. În vagonul de clasa a 2-a, a unui dintre ele, mă voi urca și eu, folosind cuponul CFR de gazetar-pensionar. Voi duce cu mine amintirea plăcută a unui vrednic sat de munte din Ardeal, ca și imaginea chipurilor senine a doi frumoși și simpatici bătrâni: cea a soților Ana și Ion, vecini și rude apropiate cu cei din familia „vechilor povestioare” ale cumintelui cronicar al vremurilor trecute, regretatul scriitor și om de mare modiestie, prin deșteptăciunea sa, Octavian Paler.

Ceasul dreptății pentru Diaspora, ceasul judecății pentru Titus Corlățean!

Ionuț
Tene

În noiembrie 2014 am scris un editorial „Titus Corlățean a dovedit că e un laș care a dat bir cu fugiții” în care deplângeam soarta sutelor de mii de români din Diaspora care au fost ținuți mai mult ca sigur intenționat de către autoritățile române în fața ambasadelor și consulatelor pentru a nu reuși să-și exercite dreptul constituțional de a vota. Titus Corlățean nu a înființat noi secții de votare în străinătate, deși au existat propuneri din partea primăriilor unor localități din Spania, Italia, Franța sau Austria ca să ofere localuri în vederea organizării secțiilor de vot. Complici cu indiferența ministrului de externe Titus Corlățean au fost atunci și ambasadorii din Italia, Franța sau Austria care în loc să-i lase pe români să voteze și să organizeze noi secții de votare au chemat poliția ca să facă ordine în fața reprezentanțelor diplomatice românești, oferind subiecte picante presei străine și aruncând o pată neagră pe obrazul României.

Se pare că Titus Corlățean și ambasadorii implicați direct sau indirect în blocarea procesului electoral au preferat să privească de pe ferestrele ambasadelor și consulatelor sau la televizor cum poliția din capitale occidentale lovea cu bastoane de cauciuc românii care stăteau

la coadă să-și exprime dreptul fundamental de a vota. Românii din Diaspora au dovedit în noiembrie 2014 că nu au uitat de Țara Mamă și au vrut să participe la viitorul politic și economic al țării, dar au fost împiedicați de ministrul de externe și funcționari superiori, aflați într-o complicitate infernală de a rupe

legătura politică dintre România și fiii ei din Diaspora. Românii din Diaspora fac parte cultural, politic și economic, așa cum îmi place mie să spun, din România de peste hotare. Acest cordon ombilical ce leagă Țara Mamă de românii din Diaspora nu trebuie tăiat sau sug-

aspura de către DNA am considerat că începe să se facă dreptate românilor din afara granițelor și procesului democratic în general. Am scris în octombrie 2015 despre acest caz grav un nou articol „DNA spală obrazul Diasporei cu anchetarea lui Titus Corlățean” care s-a bucurat

la Senat și comisii, neîntrunindu-se cvorumul.

Aleșii sunt în campania electorală locală și nu au timp să lase loc liber justiției să-și facă treaba. Consider că nu se justifică blocarea justiției de către aleși. Cred cu tărie că trebuie să se facă dreptate românilor umiliți la interminabilele cozi din fața ambasadelor și batjocoriți de poliția străină, culmea chemată chiar de unii reprezentanți ai celor pe care trebuia să-i protejeze. Pata de pe obrazul României trebuie spălată. Sunt sigur că ceasul dreptății pentru românii din Diaspora a sosit, iar ceasul judecății pentru Titus Corlățean se apropie. E și un semnal public că nimeni și nimeni nu-și mai poate bate joc de o parte a României de dincolo de granițele de stat, de românii din Diaspora care nu au uitat și nu trebuie să uite de Țara Mamă. Pentru reconstrucția României unite avem nevoie de de toți românii din țară și din străinătate: toți ca unul. Iar Titus Corlățean cred că va medita la morala poveștii lui Ion Creangă: „după faptă și răsplată”.

rumat de nimeni, nici măcar de Titus Corlățean.

România de azi e mai mare acum: e cea dintre granițele actuale de stat, din jurul acestora și din Diaspora. Împreună cele „trei Români” fac eternă România unită. Așa că atunci când a început anul trecut anchetarea lui Titus Corlățean în dosarul Di-

de aprecierea românilor din Diaspora. Era începutul sfârșitului unei coaliții a funcționarilor de stat care au blocat votul românilor din Diaspora. Lucrurile nu puteau rămâne nesancționate de justiție. Zilele acestea a început urmărirea penală a fostului ministru de externe, dar din păcate aceasta s-a blocat

Le lega cuțite la picioare și-i arunca în ringul de luptă...

Maria-Diana
Popescu

Asistăm nepăsători la falsificarea istoriei noastre (am în vedere, 9 Mai, Ziua Independenței de stat a României), dăm din umeri când televiziunile naționale (care nu mai sînt naționale) au trecut pe față la spălarea creierelor, înlocuind evenimentele istorice reale cu idiotenia și aberația unor manifestări comandate. Bine dresați sau din necunoaștere unii jurnaliști vorbesc patetic despre regalitate în Republica România, trecînd sub tăcere condamnabila trădare regească!

Familia fostului rege s-a dedulcit la publicitate. Vrea mai mult, tot mai mult! Precum criminalii care se întorc la locul faptei, după reînțorcerea în România, fostul rege Mihai n-a făcut decît să revendice ceea ce aparține de fapt și de drept poporului român, știut fiind că monarhia a avut uscăturile ei păcătoase. Să-l predăm generației tinere pe Carol al doilea - poreclit Uzurpatorul, „cartofor prin lupanarele Parisului, client al „fetițelor” care își expuneau nuri în vitrină în Place de Pigale, cel, care a dat o lovitură de stat și a instaurat dictatura regală, numită și carlistă, a dizolvat Parlamentul și partidele politice, a înlăturat democrația, libertatea presei și, cînd cineva nu se asocia la netrebnițiile lui, îl asasina cu sînge rece”, scrie Mihai Rapcea. Auziți

sminteală! Să aduci un convoi de trîntori străini să conducă poporul român, jefuindu-l, cînd România avea și are patrioți zdraveni la minte! Ar constitui un act de dreptate națională, dacă membrii familiei fostului rege Mihai ar fi luați la întrebări de D.N.A., precum este cercetat Paul Lambrino, o altă sugativă alogenă, promovată asiduu de cumătrul Băsescu.

Prin sertarele bine încuiate ale palatelor revendicate, anchetatorii vor găsi pe saturate pagini pentru niște dosare, dar și secrete dătătoare de fiori. Mihai trebuia să cedeze ultimul, cu prețul vieții sale, în fața tăvălugului comunist. Brătienii, Maniu, alți patrioți și intelectuali de frunte au murit în lagărele și pușcăriile comuniste. Dar a fugit ca un laș, pe baza tîrgului cu rușii, iar acum urmașii lui vor cinsteli și onoruri, vor proprietăți, morminte scumpe în Cetatea lui Neagoe Basarab, vor baluri după model regalist anglican! În numele căror servicii aduse României? În numele mizerabilei trădări de la 23 august 1944 și a celei din 16 iunie 1989 de la Budapesta? „Meseriile” de rege, principesă sau prinț nu sînt nici rentabile în România, nici dorite de popor!

Membrii familiei fostului rege trebuie să producă un ban cinstit, prin muncă, nu ca Irina, cea de a treia fiică a lui Mihai, care la frageda vîrstă de 60 de ani a fost condamnată de justiția americană pentru trafic și consum de droguri,

vînzare de alcool și organizare de lupte ilegale cu cocoși dresați. Alteritatea sa „regală” Irina sorta cocoșei, pe cei mai tari și mai pintoși, le lega cuțite la picioare și-i arunca în ringul de luptă. Vedeți ce fac lenesii nobili cînd n-au de lucru și îi doare în cot de restul lumii? O familie regală trăiește toată viața ca trîntorii, hrînindu-se cu mierea poporului. La muncă, „stimabililor”! România nu-și poate permite asistații sociali cu ranguri fantomă!

Autoritățile române s-au dat în stambă la aniversarea de carton a unui rege fără regat, un rege vinovat de cei 45 de ani de comunism, vinovat arestarea și asasinarea mareșalului Antonescu la comanda lui Stalin, vinovat de trimiterea la moarte sau deportare a 150.000 de soldați români, luați prizonieri de ruși prin ordinul său de încetare a luptei contra rușilor, vinovat de condamnarea unor intelectuali, responsabil de genocidul unor strălucite personalități politice și culturale, a unor jurnaliști și patrioți, care au ales să moară, decît să trădeze Țara, așa cum a procedat fostul rege. Dacă ar fi avut un minim respect față de poporul român, nu se întorcea să trăiască din nou din mila și naivitatea unora, revendicînd proprietăți din patrimoniul național, construite cu sudoarea românilor. Dacă iubea poporul român nu semna infama declarație de la Budapesta din 1989, prin care cereau independența Transilvaniei.

Cel ce a predat România rușilor și a plîns după noi în exil cu lacrimi de crocodil, nu a fost decît un rege necopt și laș, „un nevoiaș al minții”, cum l-a etichetat marele jurnalist Pamfil Șeicaru. „Mihai a conlucrat cu comuniștii pînă la abdicare. Le-a făcut jocul și aceștia l-au lăsat să plece nevătămat și cu averea din România. Ba l-au mai și decorat! Deși putea să refuze, fostul rege Mihai a aprobat legea pentru confiscarea aurului și valutei în 1947, lege care a băgat mii de români la temniță. În Arhivele Naționale există documentul care atestă că fostul rege Mihai s-a înțeles cu comuniștii să abdice și nu a fost forțat. Fostul rege Mihai a mai contribuit la lichidarea ziariștilor și intelectualității românești”, scrie „Curentul”.

Toate manifestările dedicate fantomaticii case regale, care plagiază, puțin cîte puțin, luxul afișat de regina Angliei, inclusiv filmul dedicat personajului sinistru, care la 23 august 1944 și-a negociat libertatea și avuția, sînt niște scuipături pe mormîntul martirilor eroi români. „Viața Maramureșului”, (CS) scrie că „Regele Mihai a fost un profitor ordinar, care a abdicat în urma unor negocieri purtate cu comuniștii, negocieri ce au avut la bază un interes material meschin. Fostul rege nu a fost silit cu pistolul la tîmplă, cum idiot repetă azi susținătorii regalității (găselniță pentru naivi, neconformă cu adevărul istoric, aruncată pe piață după 1990 - n.a.). Poate nu ar fi

tîrziu ca împotriva acestui impostor cu pretenții de rege să se decidă un proces și să fie condamnat. Poate nu a trăit degeaba atît. Poate așteaptă (fără să-și dea seama) judecata noastră! Să i-o oferim așa cum merită”, scrie jurnalistul CS! Iată de ce afirm că o parte a presei nu face decît să învîrtă cu cuțitul în rana istoriei noastre, preamărind un trădător și un profitor.

Președintele Iohannis a ales să nu sufle un cuvînt despre aniversarea a 139 de ani de la Ziua Independenței de stat a României, optînd pentru o fiestă dedicată zilei Europei, o performanță închisoare a națunilor. Iohannis n-a spus prea multe nici în scandalul dezinfectanților, care a inflamat societatea românească! Pentru Iohannis contează numai ce vor cele două amante, Uniunea și America. Vă mai amintiți ce a declarat Iohannis în campania prezidențială la un post de televiziune? Că este „un politruc care vrea să candideze”, și, nu-i așa, se dovedește fi un truc politic. În scandalul de la Colectiv Ponta a fost obligat să demisioneze. În scandalul bacteriilor care au ucis atîția români în spitale strada nu se sesizează să ceară demisia lui Iohannis și a lui Cioloș? N-a avut cine să-i tocmească!

Imnul veneticilor: „Nu te (mai) deștepta, române!”

Cezar Adonis
Mihalache

Din acest moment ar trebui să-i spunem „Consiliul Audiovizualului”. Nu „Național”, pentru că, în clipa în care forul, care mai mult înnoadă decât desface, și nu doar la nivel de reglementări!, prin audiovizual românesc, a adoptat un aviz negativ pentru proiectul legislativ vizând obligativitatea intonării Imnului Național, el a devenit practic un simplu consiliu. Și ar trebui ca aceiași parlamentari care au inițiat un proiect firesc și, mai ales, necesar în actualul context de deromânizare a orice, să inițieze schimbarea denumirii forului. Să devină un for consultativ și să-și dea doar cu presupusul. Pentru că nu poți fi „național” doar în anumite „recomandări” date televiziunilor...

Dar cel mai deranjant în decizia CNA, din fericire strict consultativă, vizând neintroducerea obligativității difuzării simbolurilor naționale la nivelul posturilor comerciale este o ante-pronunțare de rău augur la adresa televiziunii publice. O televiziune care, oricât de lipsită de consistență este acum, rămâne o instituție simbol. Care și-a (re)găsit „libertatea” în 1989, ca TVRL, cu

difuzarea Imnului Național, și a făcut-o, zi de zi, un sfert de secol. Or, măcar pentru acest lucru și tot își merită numele și locul de televiziune națională publică.

Și este vorba de o ante-pronunțare, nicidecum o simplă speculație, venită ca motivare a unuia dintre voturile din cadrul CNA vizând obligativitatea difuzării Imnului Național, care ridică o gravă problemă. Mai ales că argumentul în favoarea introducerii obligativității difuzării imnului, argument vehiculat de membrul CNA care a votat în favoarea unei asemenea decizii, desființează practic ideea, inițial patriotică a parlamentarilor, cu una de acoperire, acesta precizând sec: „Televiziunea română, azi, mâine, nu o să mai transmită nimic. Atunci cine o să transmită Imnul?”.

Or, ce știe CNA și nu spune? Ba, o asemenea insinuare ar putea fi atașată acum și inițiativei venite dinspre parlament. Pentru că de ce se tem parlamentarii care au decis să inițieze proiectul de lege vizând obligarea televiziunilor comerciale să difuzeze imnul? Este dispariția TVR ca televiziune publică națională o chestiune deja tranșată? Și dacă da, nu suntem oare cu adevărat în fața unei probleme demne, măcar acum,

de o analiză în CSAT? De ce Dragnea Liviu nu mai sesizează acum „o vulnerabilitate națională” așa cum a făcut când a aflat că TVR nu va mai transmite Eurovision-ul și meciurile din Franța?

Pentru că, într-adevăr, având pe masă decizia CNA de a nu obliga televiziunile comerciale să difuzeze Imnul Național, iar în perspectivă imediată, riscul desființării TVR, aparent din motive financiare, cine va mai difuza oare în spațiul audiovizualului Imnul Național? Va rămâne imnul țării un clip disponibil doar pe „youtube”, eventual pentru „nostalgici”? Pentru acei „nostalgici” vizați de legea anti-legionară care își va extinde poate efectele de pecingine juridică, dacă mai rămânem multă vreme atât de nepăsători, și peste ultimele simboluri „libere” ale Statului Român...

Unde am ajuns, nu tristă, ci adormită țară?! Poate, mâine-poimâine, lipsită și de dreptul de a-și mai intona imnul în spațiul public, nu?! Și, Doamne ferește!, să nu ne trezim că va trebui să ne „postăcim” prin petiții online pentru dreptul nostru de a asculta Imnul Național, după băta dată simbolurilor naționale de venetica vâslășă Lipă (pentru istorie, primul oficial

care a interzis intonarea Imnului Național în spațiul public!), CNA suflând acum în aceeași pânză antiromânească, dar într-o formulă de definire a spațiului public mult mai extinsă.

Așadar, ferm, CNA ne spune clar că posturile private de radio și TV nu pot fi obligate să difuzeze imnul țării. Dar sunt obligate să-și „adapteze programele” în cazul zilelor de doliu național. Nu este însă o chestiune cam frântă în logică, aici? Măcar la nivel de logică, pentru că, evident, nici o coadă de topor nu se îndoaie, fiind dintr-un cauciuc „adaptat” vremurilor. Iar interesant ca fi când imnul difuzat în cadrul competițiilor sportive, pentru că sportivii și spectatorii nu se tem de vâsla unei canotoare aflate vremelnic pe cursul de apă al veneticilor (și se va „scurge” dincolo de noi, pietrele națiunii!), nu va mai fi transmis de televiziuni, invocând tocmai poziția (de capră) adoptată de CNA!

Și, cine știe? Poate că singura șansă de a mai asculta Imnul Național și a mai vedea simbolurile țării pe micul ecran să o găsim într-un proiect de lege privind obligarea televiziunilor generaliste și de știri să difuzeze emisiuni culturale și educative... Căci, asta

riscăm să trăim în nețrăirea noastră la veghea fruntarilor țării: Imnul Național difuzat ca minutul de cultură TV!

CNA se prezintă ca un for ce veghează, chipurile, la păstrarea decenței în emisiunile radio și TV, dar care păzește perenitatea... indecenței de tip tabloid TV. Și care, din chiloții pe care îi poartă pe fruntea-i teșită, inclusiv de dejecțiile unor emisiuni „de divertisment”, a considerat ca inoportună difuzarea zilnică a Imnului Național. Au decis ei, niște agarici de specie lipă, aflați vremelnic în postura de funcționari publici, lipsiți de orice trăire, precum sinistra Lipă, care permit și promovează difuzarea pe posturile de televiziune a tuturor nenorocirilor, dar care se opun Imnului Național!

Pe cine deranjează difuzarea imnului? Ar trebui să răspundem grabnic, pentru a nu ajunge să ne fie transformată și această valoare națională într-o chestiune de referendum. Pentru că apartenența la identitatea națională nu poate fi lăsată la discreția agaricilor și cozilor de topor!

Zeci de mii de români uciși în spitale! Niciun protest de stradă!

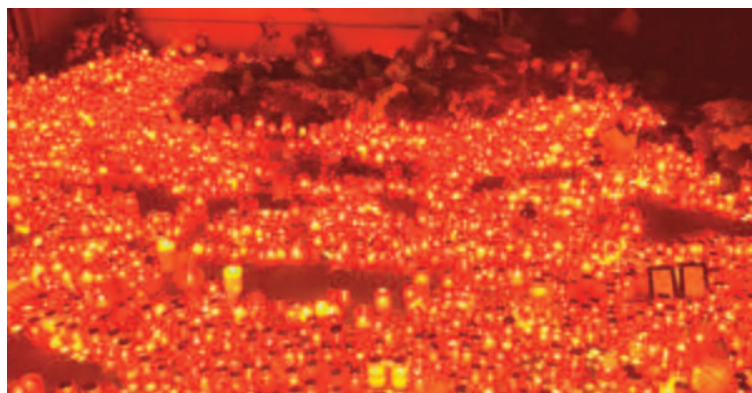
Ionuț
Tene

În tot acest scandal cu Hexi Pharma, cel mai ciudat lucru mi se pare lipsa de reacție totală a românilor. Când a fost vorba să fie dat afară un om, fie el și Raed Arafat, zeci de mii de români s-au mobilizat în stradă în ianuarie 2012. Pentru nu știu ce declarație tâmpită a unui politician corupt sau pentru schimbarea politică a unui guvern ies românii în stradă să protesteze cu zecile de mii.

Unde sunt miile de feisbuciști indignați care chemau la revoltă pentru orice fleac? Tăcere absolută? Toată această omerta în legătură cu scandalul dezinfecanților, un fel de pușculiță a serviciilor secrete române corupte în complicitate cu companiile farmaceutice internaționale, mă face să cred că spațiul public și virtual e controlat 100 la sută de agenții de influență plătiți. Cei 53 de mii de informatori ai serviciilor secrete ce scriu și pe

Facebook sau forumuri își fac datoria doar la comandă și apelul bocancilor.

E strigător la cer ca în România să fie distribuiți dezinfecanți diluați până de 4000 de ori și nimeni să nu se sesizeze, iar niciun manager de spital căruia i-au murit pacienți să nu se re-

ager de spital să mai facă parte din aceste organizații, care sunt acoperiri pentru corupție și crime. Mai mult ca sigur, Hexi Pharma e doar creația unei părți a serviciilor secrete românești, care nu le controlează nimeni niciodată, și care au împărțit

conștiință. Un raport Eurostat asupra sistemelor de sănătate din Europa plasează România pe ultimul loc în ceea ce privește eficiența sistemului de sănătate și capacitatea acestuia de a salva vieți. Mai exact, datele Eurostat arată că 49,4 la sută din cazurile de deces înregistrate în spitalele tomânești în 2013 puteau fi evitate având în vedere tehnologiile și cunoștințele medicale actuale. Este cel mai mare procent înregistrat în rândul statelor membre ale Uniunii Europene.

Datele arată că din 54.827 de decese care au avut loc în spitalele din România în 2013, peste 27.400 de persoane nu ar fi trebuit să moară. Deci patronul Dan Condrea, care a fost „sinucis”, și cu tot aparatul secret și multinațional din spate au pe conștiință viețile a 27.400 de români, dar DNA nu a considerat să-l rețină pe patronul Hexi Pharma și nici SRI să-l monitorizeze, pentru a avea timp cineva ca acesta să fie „sinucis”

economia României ca pe o bucată de cașcaval, în combinație cu multinaționalele care fură banii din țară și îi plasează în Panama Papers și alte offshoruri. Dar de data aceasta lcrurile sunt mult mai grave: au murit zeci de mii de oameni nevinovați. Medicii, conducerea SRI/DNA, care nu au făcut nimic să oprească crima, și managerii de spitale îi au pe

pentru a dispărea martorul principal și lista cu șpagiile către mahării care conduc România spre prăpastie? Cazul dezinfecanților Hexi Pharma și asasinarea lui Condrea dovedește că România e un stat mafiot care depășește în crime fostele republicii sovietice, iar lupta anticorupție o glumă inventată de „amicii SUA” pentru a se schimba politicianii autohtoni corupți de găinării cu tehnocrații aflați pe statele de plată ale multinaționalelor și serviciilor secrete străine.

Democrația a murit în România, țara e condusă de către o ocultă secretă în care votul, dar și viața celor 27.400 de români nu contează. Integrarea euroatlantică ne-a dus într-o prăpastie morală vecină cu crimă, iar românii devin tot mai săraci și folosiți, iată, ca și cobai pentru interesele mafiei din sănătate și de la Bruxelles.